

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 26. S. Ottonis Exordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. A.C. 1103. tore suo legitimo Henricum habuisse, licet excommunicatum, & toties a Gregorio VII. Papa, Successoribusque ejus depositum. Nec conscientia morsus inde fuisse profectos, quod Henrico Potestatem defuisse crederet, sed ex modo investiendi & abusu, quo Henricus absoluta auctoritate Episcopos Canonice eligi non sinebat. Otto in Epistola sua ad Papam non dissimulat, se diu huic Regi ab obsequiis fuisse, atque ab ipso Episcopatum accepisse. In conspectum Papæ deductus factum non excusavit, nec Papa vel Ottoni vel Ecclesiæ Bambergensi, quæ Henricum Imperatorem venerabatur, hanc rem exprobravit. Nempe ex hoc exemplo & compluribus aliis illius ætatis dispicimus, Catholicos fuisse & a Sacra etiam Sede pro Catholicis habitos, qui Sententiæ contra Henricum sæpius latae ad literam neutiquam obtemperandum esse existimarunt. Denique constat, non credidisse Fideles, opinionem de potestate Pontificis in Bona Regum temporalia in articulis Fidei locum habere.

vit. c. 3.
p. 336.

§. XXVI.

S. Ottonis Exordia.

Otto hac via Episcopatum Bambergensem consecutus, natus erat in Suevia parentibus nobiles, qui eum a puero lite-

literarum studiis tradiderunt, quorum ^{Sæcul. XII.} causa cum a domo paterna abesset, ipsi ^{A. C. 1103.} mortui sunt, fraterque ejus parce, unde sustentari posset, mittebat. Tunc vero, cum literis humanioribus & Philosophiæ operam dedisset, & facultates non suppetent, quibus adjutus severioribus disciplinis vacaret, nec non propinquis suis oneri esse erubesceret, in Poloniam migravit, ubi raros esse viros literatos compererat. In illa Provincia cujusdam scholæ regimen in se suscepit; tum solerter alios docens, & ipse perficiebatur, non divitias modo sibi comparavit, sed & magnum honorem & nominis famam adeptus est. Linguam Polonorum didicit, vitam pudicam ducebat & frugaliter reficiebatur; quibus omnibus eximius corporis habitus accedebat. Unde omnium amorem sibi facile conciliavit. Ad familiaritatem Principum tandem admissus, negotia eorum pertractabat & legationibusungebatur, Duci Poloniæ adeo carus, ut ab ipso inter præcipua aulae suæ ornamenta numeraretur.

Jam Otto aliquot annos in Polonia versabatur, ab omnibus ob spectatam prudentiam amatus, cum Ducis uxor e vita decessit. Tum de secundis Ducis nuptiis agitari cœptum. Suadet Otto, ut Dux Henrici Imperatoris sororem in tori consortem sibi expetat; nec mora

Sæcul. XII.
A C. 1103.
ipse Legatorum princeps mittitur, qui in aula Imperatoris Duci suo sponsam exposceret. Processerunt nuptiæ, Ottonis auctoritas utrinque crevit, atque exorta inter Imperatorem & Ducem Poloniæ jurgia arbitrio & industria Ottonis composita sunt. Hinc Imperator cum hujus viri merita & insignes dotes perspexisset, eum sibi ab obsequiis esse exoptavit, petiitque Ottonem a Sorore sua & Duce sibi dari, qui, licet ægerrime carissimum virum a se avelli paterentur, consenserunt. Initio Imperator Ottonem ad minora ministeria adhibuit, Psalmos aliasve preces cum ipso recitavit, semperque Otto paratum habebat Psalterium, quod Cæsari oraturo porrigeret. Cancellario deinde aulico ad Episcopalem Dignitatem evecto, Imperator Ottonem hoc munus obire jussit, & cum Ecclesiæ Spirensis constructio hæreret, hujus negotii curam ei commisit, qui minoribus quam prius expensis Opus pæne absolvit. Talis erat Otto, cum ad regendam Ecclesiam Bambergensem vocatus est.

§. XXVII.

Res Angliæ.

Edm. 3. No. vor. In Anglia, soluto Londinensi Concilio, cum Rogerius, Episcopus Herfordiensis a Rege nominatus in morbum incidisset,